

Er was eens...

nog niet zo lang geleden, een monster naar het plaatsje Castle Rock in de staat Maine gekomen. Hij vermoordde een serveerster genaamd Alma Frechette in 1970; een vrouw genaamd Pauline Toothaker en een leerlinge van een middelbare school genaamd Cheryl Moody in 1971; een knap meisje genaamd Carol Dunbarger in 1974; een onderwijzeres genaamd Etta Ringgold in de herfst van 1975; ten slotte een meisje dat nog op de lagere school zat, Mary Kate Hendrasen, datzelfde jaar in het begin van de winter.

Hij was geen weerwolf, vampier, demon of nog moeilijker te definiëren wezen uit het behekste bos of van de besneeuwde wildernis; hij was maar een politieagent met gevoelsmatige en seksuele moeilijkheden. Hij heette Frank Dodd. Een integere man, een zekere John Smith, kwam via een soort magie achter zijn identiteit, maar voor hij gearresteerd kon worden, doodde Frank Dodd en wie weet was dat maar beter, zichzelf.

Dat veroorzaakte schrik, uiteraard, maar hoofdzakelijk blijdschap in dit plaatsje; blijdschap omdat het monster, dat in de dromen van zo velen had gespoekt, dood was, eindelijk dood. De nachtmerries van een gehele plaats werden samen met Frank Dodd begraven.

Toch zal er zelfs in deze moderne tijd, waarin zoveel ouders zich bewust zijn van de psychische schade die ze hun kinderen kunnen toebrengen, hier en daar ergens in Castle Rock een ouder zijn geweest, of een grootmoeder misschien, die de kinderen zoet hield door hun voor te houden dat Frank Dodd hen zou pakken, als ze niet oppasten, als ze niet gehoorzaam waren. En het werd zeker stil

als de kinderen naar de donkere ramen keken en aan Frank Dodd in zijn glimmend zwarte vinyl regenjas dachten, Frank Dodd die gewurgd had... gewurgd... gewurgd. *Hij is buiten*, kan ik de grootmoeder horen fluisteren, terwijl de wind door de schoorsteen floot en aan het oude deksel snuffelde van de kookpot op het fornuis eronder. *Hij is buiten en als je niet zoet bent, zul je zijn gezicht misschien door je slaapkamerraam naar binnen zien kijken, als iedereen in huis al slaapt behalve jij; het kan zijn grijnzend gezicht wezen dat je naar je ziet loeren uit je kast, midden in de nacht, met het STOP-bord, dat hij opstak als hij de kleine kinderen naar de overkant hielp, in de ene hand en in de andere het scheermes, dat hij gebruikte om zichzelf dood te maken... dus stil zijn, kinderen... ssst... ssst.*

Maar voor de meesten was het einde het einde. Er waren nog nachtmerries, natuurlijk, en er lagen kinderen wakker, natuurlijk, en het leegstaande huis van Dodd (zijn moeder had korte tijd later een beroerte gehad en was overleden) kreeg snel de reputatie van spookhuis en werd gemeden: overigens waren dat voorbijaande verschijnselen – de misschien onvermijdelijke neveneffecten van een reeks zinloze moorden.

Maar de tijd verstreek. Een tijd van vijf jaar.

Het monster was weg, het monster was dood. Frank Dodd lag in zijn kist te verrotten.

Hoewel, het monster sterft nooit. Weerwolf, vampier, ondefinieerbaar wezen uit de wildernis. Het monster sterft nooit.

Het kwam terug naar Castle Rock in de zomer van 1980.

Tad Trenton, vier jaar oud, werd in mei van dat jaar 's ochtends niet lang na middernacht wakker, omdat hij een plasje moest doen. Hij kwam zijn bed uit en liep half slapend op het witte licht af, dat als een wig door de halfopen deur viel en zijn pyjama liet hij al zakken. Hij plaste heel lang, spoelde door en ging weer naar bed. Hij trok de dekens omhoog en op dat moment zag hij het wezen in zijn kast.

Laag bij de grond zat het, met brede schouders die boven zijn scheefgehouden hoofd uit kwamen, met geelgloeiende ogen in de kassen; iets wat half mens, half wolf kon zijn. En de ogen bewogen

om hem te volgen, toen hij overeind schoot met kriebelend scrotum; met het haar rechtop en de adem als een dun fluiten in zijn keel: bezeten ogen die lachten, ogen die een gruwelijke dood beloofden en de muziek van gegil dat niemand hoorde; iets in de kast.

Hij hoorde het spinnende gegrom; hij rook de wee zoete lijkenadem.

Tad Trenton sloeg de handen voor de ogen, zijn adem stokte en hij gilte.

Een gedempte kreet in een andere kamer – zijn vader.

Een bezorgde uitroep ‘Wat was dat?’ uit dezelfde kamer – zijn moeder.

Hun rennende voetstappen. Terwijl ze binnenkwamen, gluurde hij door zijn vingers en zag het daar in de kast, gruwelijk, gruwelijk toezeggend dat ze nu wel konden komen, maar dat ze beslist weer weg zouden gaan en dat, als ze weg waren...

Het licht ging aan. Vic en Donna Trenton kwamen naar zijn bed toe en wisselden een blik van bezorgdheid over zijn krijtuit gezicht en starende ogen en zijn moeder zei – nee, snauwde: ‘Ik heb je toch gezegd dat drie hotdogs te veel was, Vic!’

En toen zat zijn papa op het bed, papa’s arm om zijn schouders, vragend wat eraan scheelde.

Tad durfde weer in de openstaande kast te kijken.

Het monster was weg. In plaats van een of ander hongerig beest dat hij had gezien, lagen er nu twee ongelijke stapels dekens, winterbeddengoed dat Donna tot dusver had verzuimd naar de berging op de tweede etage te brengen, op zijn stoel. In plaats van het ruige driekantige hoofd, schuinstaand in een soort roofgierig onderzoekende houding, zag hij zijn pluuche beer op de hoogste van de beide stapels dekens. In plaats van de diepliggende onheilspellende gele ogen zag hij de lieve bruine glazen knikkers, waarmee zijn Teddy de wereld inkeek.

‘Wat scheelt eraan, Tadder?’ Zijn vader vroeg het nog eens.

‘Er zat een monster!’ riep Tad. ‘In mijn kast!’ Hij barstte in tranen uit.

Zijn mama kwam bij hem zitten; ze hielden hem tussen hen in en troostten hem zo goed mogelijk. Ze namen het ouderlijk ritueel in acht. Ze legden hem uit dat er geen monsters bestonden; dat hij

alleen maar naar had gedroomd. Zijn mama vertelde hem dat schaduwen soms veel leken op de griezelige dingen die er wel eens op de televisie of in stripboeken te zien waren. Papa zei tegen hem dat er niets aan de hand was, echt niets, dat hem in hun veilige huis niets kon overkomen. Tad knikte en zei dat dat zo was, maar wist dat het niet zo was.

Zijn vader maakte hem nog duidelijk dat de twee ongelijke stapels dekens er in het donker als opgetrokken schouders hadden uitgezien, dat de beer een schuingehouden hoofd had geleken en dat het badkamerlicht, dat door Teddy's glazen ogen werd weerkaatst, er de ogen van een echt levend beest van had gemaakt.

'Moet je kijken,' zei hij.' Kijk wat ik doe, Tadder.'
Tad keek toe.

Zijn vader nam de twee stapels dekens en legde ze achteraan in Tads kast. Tad hoorde de kleeerhangers zachtjes rinkelen, ze praatte over papa in hun kleeerhangerstaal. Dat was leuk en hij lachte even. Mama zag dat lachje en lachte terug, opgelucht.

Zijn papa kwam de kast uit, nam Teddy en legde hem in Tads armen.

'En het allervoornaamste,' zei papa met een zwierige buiging, waar Tad en mama ook om gniffelden, 'dé stoel.'

Hij zette de stoel tegen de deur en deed de deur goed dicht. Toen hij naar Tads bed terugkwam, lachte hij nog een beetje, maar zijn ogen stonden ernstig.

'Zo goed, Tad?'

'Ja,' zei Tad en hij dwong zich daarna het te zeggen. 'Maar het was er echt, paps. Ik heb het gezien. Heus.'

'Je dácht iets te zien, Tad,' zei papa en zijn grote warme hand streekde Tad over het haar. 'Maar je hebt geen monster gezien in je eigen kast, geen echt monster. Er zijn geen monsters, Tad. Alleen in verhalen en in je gedachten.'

Hij keek van zijn vader naar zijn moeder en nog eens terug, – naar hun grote dierbare gezichten.

'Echt niet?'

'Echt niet,' zei zijn mama. 'En nu nog even uit bed en een plas doen, grote jongen.'

'Heb ik gedaan. Daardoor werd ik wakker.'

‘Nou,’ zei ze, omdat ouders je nooit geloven, ‘doe het voor mijn plezier dan nog maar eens, hè?’

Hij ging en ze keek toe, terwijl hij vier druppels produceerde, waarna ze zei: ‘Zie je wel? Je moest tóch.’

Berustend knikte Tad. Kroop weer in bed. Werd ingestopt. Kreeg kusjes.

En toen zijn moeder en vader naar de deur liepen, omgaf de angst hem weer als een jas, nat van de mist. Als een kleed stinkend naar een onvermijdelijke dood. *O alsjeblijft*, dacht hij, maar daar bleef het bij: *O alsjeblijft, alsjeblijft*.

Misschien voelde zijn vader het hem denken, want Vic keek met de hand aan de schakelaar om en herhaalde: ‘Geen monsters, Tad.’ ‘Nee, papa,’ zei Tad, want op dat ogenblik leek zijn vaders blik somber en afwezig, alsof hij zelf overtuigd moest worden. ‘Geen monsters.’ *Behalve dat ene in mijn kast*.

Het licht werd uitgedaan.

‘Welterusten, Tad.’ Zijn moeders stem zweefde licht en zacht naar hem terug en in gedachten gilte hij: *Pas op, mama, ze eten vrouwen! In alle films grijpen ze de vrouwen en sleuren ze mee en eten ze op! O alsjeblijft, alsjeblijft...*

Maar ze waren al weg.

En Tad Trenton, vier jaar oud, lag daar in zijn bed, een en al zenuwen en met tot het uiterste gespannen spieren. Hij had de dekens tot aan zijn kin opgetrokken en knelde Teddy met één arm tegen zijn borst; daar hing aan de ene muur Luke Skywalker; daar hing een gestreepte eekhoorn boven op een mixer aan een andere wand te grinniken (*ALS HET LEVEN JE CITROENEN GEEFT, MAAK DAN CITROENLIMONADE!* zei de brutaal grinnikende eekhoorn); daar hing aan een derde wand de hele bonte bevolking van Sesamstraat: Pino, Bert, Ernie, Oscar, Grover. Goede totems, goede magie. Maar o die wind buiten, huilend langs het dak en afglijdend langs zwarte goten! Hij zou vannacht niet meer slapen.

Maar beetje voor beetje ontspanden de zenuwen zich en de stijve spieren werden lossere. Zijn gedachten begonnen te dwalen... En toen weer iets wat gierde, ditmaal dichterbij dan de nachtwind buiten, waarvan hij opeens weer klaarwakker werd. De scharnieren van de kastdeur.

Ieee...

Dat ijle geluid, zo hoog dat misschien alleen honden en jongetjes die 's nachts wakker lagen, het gehoord konden hebben. Zijn kastdeur zwaaide traag en geleidelijk open, als een dode mond, centimeter voor centimeter wijder wordend en de duisternis daarbinnen onthullend.

Het monster zat in die duisternis. Het zat weggedoken op dezelfde plaats waar het eerst had gezeten. Het grijsde tegen hem en zijn hoge schouders staken boven zijn schuinstaand hoofd uit en zijn ogen gloeiden geel, schitterden van domme sluwheid. *Ik heb je toch gezegd dat ze zouden weggaan, Tad*, fluisterde het. *Dat doen ze ten slotte altijd. En dan kan ik terugkomen. Ik kom gráág terug. Ik heb zin in je, Tad. Ik zal nu elke nacht wel terugkomen, denk ik, en elke nacht zal ik een stukje dichterbij je bed komen... en nog een stukje dichterbij... tot je op een nacht, voor je om hen kunt schreeuwen, iets hoort grommen, iets grommen vlak naast je, Tad, en dat zal ik zijn en ik zal je grijpen en dan zal ik je opeten en dan zit je binnen in me.*

Tad staaarde naar het wezen in zijn kast in een verdoofde, van afschuw doortrokken zinsbegoocheling. Er was iets wat... wat haast vertrouwd was. Iets wat hij bijna kende. En dat was het ergste, dat bijna kennen. Omdat...

Omdat ik gek ben. Tad. Hier ben ik. Ik ben steeds hier geweest. Eens was mijn naam Frank Dodd en ik heb vrouwen vermoord en wie weet heb ik ze ook opgegeten. Ik ben hier voortdurend geweest, ik blijf rondhangen, ik weet wat er omgaat. Ik ben het monster, Tad, het oude monster en straks grijp ik je, Tad. Je voelt me naderen... steeds dichterbij...

Mogelijk praatte het wezen in de kast tegen hem in zijn eigen zissend fluisteren of misschien was zijn stem wel de stem van de wind. Hoe het ook zat, dat maakte niets uit. Hij luisterde naar zijn woorden, verdoofd van gruwelijke angst, bijna bewusteloos (maar o zo klaarwakker); hij staaarde naar zijn schimmig grauwend gezicht, dat hij bijna kende. Hij ging niet meer slapen vannacht, misschien zou hij wel nooit meer slapen.

Maar enige tijd later, ergens tussen het slaan van halfeen en één uur, dommelde Tad, misschien omdat hij nog klein was, toch weer

in. Onvaste slaap waarin logge harige schepsels met witte tanden hem achtervolgden, ging over in diepe droomloze slaap. De wind voerde lange gesprekken met de goten. Aan de hemel kwam een schijf witte voorjaarsmaan op. Ergens ver weg in een stil nachtelijk weiland of in een boslaantje tussen de dennen blafte woedend een hond en kalmeerde weer.

En in Tad Trentons kast zat iets met gele ogen op de loer.

‘Heb jij die dekens weer teruggelegd?’ vroeg Donna haar man de volgende ochtend. Ze stond aan het fornuis spek te bakken. Tad was in de andere kamer en keek in *The New Zoo Review*, terwijl hij zijn bord Twinkles leegat. Twinkles was een graanproduct van Sharp en de Trentons kregen al hun Sharp-artikelen gratis.

‘Hmmm?’ vroeg Vic. Hij was volkomen verdiept in de sportpagina. Verhuisd uit New York had hij nog altijd met succes weerstand geboden aan de Red Sox-koorts. Maar het deed hem een masochistisch genoegen te zien dat de Mets weer een allerbelabberdste start hadden gemaakt.

‘De dekens. In Tads kast.’ Ze zette het spek, uitdruipend op keukenpapier en nog sissend, op tafel. ‘Heb jij ze weer op de stoel gelegd?’

‘Ik niet,’ zei Vic, terwijl hij een pagina omsloeg. ‘Het ruikt in die kast naar mottenballen als in een zwartekousenkerk.’

‘Da’s gek. Dan heeft hij ze teruggelegd.’

Hij legde de krant weg en keek naar haar op. ‘Waar heb je het eigenlijk over, Donna?’

‘Je weet wel, die angstdroom van vannacht...’

‘Dat zal ik niet gauw vergeten. Ik dacht dat het jong doodging. Stuipen had of zo.’

Ze knikte. ‘Hij dacht dat de dekens een of andere...’ Ze haalde de schouders op.

‘Boeman was,’ zei Vic grinnikend.

‘Ik geloof het ook. En jij hebt hem zijn beer gegeven en die dekens achter in zijn kast gelegd. Maar ze lagen weer op de stoel, toen ik zijn bed kwam opmaken.’ Ze lachte. ‘Ik keek in de kast en heel eventjes meende ik...’

‘Nú snap ik van wie hij het heeft,’ zei Vic en hij greep weer

naar zijn krant. Hij knipoogde tegen haar. ‘Drie hotdogs, wat een wonder.’

Toen Vic later naar zijn werk was gegaan, vroeg Donna aan Tad waarom hij de dekens weer op de stoel had gelegd, als hij er ’s nachts zo bang voor was geweest.

Tad keek naar haar op en zijn doorgaans bezielde levendig gezicht leek bleek en alsof hij op zijn hoede was – te oud. Zijn *Star Wars*-kleurboek lag opengeslagen voor hem. Hij had een plaat ingekleurd van de interstellaire ruimtestations en zijn groene krijtje gebruikt voor Greedo.

‘Heb ik niet gedaan,’ zei hij.

‘Maar Tad, als jij het niet gedaan hebt en papa heeft het niet gedaan en ik heb het niet...’

‘Het monster heeft het gedaan,’ zei Tad. ‘Het monster in mijn kast.’ Hij boog zich weer over zijn kleurplaat.

Ze keek op hem neer, in verwarring, een beetje bang. Het was een intelligent kind met misschien wat te veel fantasie. Dit was niet zo’n goeie ontwikkeling. Ze zou er vanavond met Vic over moeten praten. Ze zou er een heel lang gesprek met hem over moeten hebben.

‘Tad, je weet toch wat vader gezegd heeft,’ zei ze alvast tegen hem. ‘Er bestaan geen monsters.’

‘Niet overdag tenminste,’ zei hij en lachte zo trouwhartig, zo verrukkelijk tegen haar, dat haar angst als bij toverslag verdween. Ze streek hem door het haar en gaf hem een kus op zijn wang.

Ze was vast van plan met Vic te praten, maar Steve Kamp kwam, terwijl Tad naar de kleuterschool was en ze vergat het en ’s nachts gilde Tad weer, gilde dat het in zijn kast zat, het monster, het monster!

De kastdeur kierde een beetje, de dekens lagen op de stoel. Ditmaal bracht Vic ze naar de tweede etage en borg ze daar in de kast op.

‘Opgesloten, Tadder,’ zei Vic en hij kuste zijn zoon. ‘Jou kan niets meer overkomen. Ga maar weer slapen en droom maar lekker.’

Maar het duurde lang voor Tad in slaap viel en eer hij ten slotte insliep, sprong de kastdeur helemaal van de klink met een sluw klinkkend geluidje; de dode mond opende zich voor de dode duister-

nis; de dode duisternis waarin iets harigs met scherpe tanden en klauwen zat te wachten, iets wat rook naar ranzig bloed en dreigende ondergang.

De oudste inwoner van Castle Rock was laat in die herfst Evelyn Chalmers, bij de oudere ingezetenen van de plaats beter bekend als tante Evvie. George Meara, die haar post moest bezorgen, die grotendeels bestond uit catalogussen, aanbiedingen van *Reader's Digest* en traktaatjes van de *Crusade of the Eternal Christ*, en naar haar eindeloze monologen moest luisteren, noemde haar 'die heks met haar grote bek'. 'Het enige waarvoor die heks met haar grote bek deugt, is het voorspellen van het weer,' hadden ze George horen zeggen, als hij aangeschoten was en met zijn goeie vrienden in de Mellow Tiger zat. Zachtzinnige tijger was een rare naam voor een kroeg, maar omdat het de enige kroeg was waarop Castle Rock zich kon beroemen, zaten ze er min of meer mee opgescheept.

Vrijwel iedereen deelde de mening van George. Als oudste inwonerster van Castle Rock had tante Evvie de laatste twee jaren de wandelstok van de *Boston Post* in bezit, nadat Arnold Heebert, die honderdeen was geworden en op het laatst zo seniel was, dat een praatje met hem niet meer intelligentie vergde dan een praatje met een leeg blikje kattenvoer, van het achterterras van het Castle Acres Verpleegtehuis was gesukkeld en zijn nek had gebroken, precies twintig minuten nadat hij voor de laatste keer in zijn broek had gepist.

Tante Evvie was lang niet zo seniel als Arne Heebert was geweest en op geen stukken na zo oud, maar met haar drieënnegentig jaar toch wel vrij oud en, zoals ze maar al te graag tegen een berustende (en vaak katterige) George Meara schreeuwde, als hij de post bezorgde, ze was niet zo stom geweest zich uit haar huis te laten halen, zoals Heebert.

Maar ze had verstand van het weer. De stad, dat wil zeggen de ouderen, die voor zoiets belangstelling hadden, was het erover eens dat tante Evvie zich op drie punten nooit vergiste: de week waarin er de komende zomer voor het eerst gehooïd zou worden, hoe goed (of hoe slecht) de blauwbessen zouden zijn en hoe het weer er zou uitzien.

Op een dag vroeg in die junimaand slofte ze naar de brievenbus aan het eind van de oprit, zwaar leunend op haar *Boston Post*-stok (die Vin Marchant zou krijgen, zodra de heks met de grote bek crepeerde, dacht George Meara, en opgeruimd stáát netjes, Evvie) en een sigaret rokend. Ze bulderde Meara een groet toe, haar doofheid had haar er kennelijk van overtuigd dat ieder ander mens op de wereld uit sportiviteit ook doof was geworden, en schreeuwde vervolgens dat ze de heetste zomer sinds dertig jaren zouden krijgen. Heet in de morgen en heet in de avond, schetterde Evvie met leren longen door de lome stilte van elf uur 's morgens, en heet overdag.

‘Zou het?’ vroeg George.

‘Wat?’

‘Ik zei: “zou het?”’ Dat was ook zoiets met tante Evvie; ze kreeg je zo gek dat je met haar meeschreeuwde. Je zou er een beroerte van krijgen.

‘Ik mag voor je voeten doodvallen, als het niet waar is,’ schreeuwde tante Evvie. De as van haar sigaret viel op de schouder van George Meara’s uniformhemd, pas terug van de stomerij en ’s morgens net aangetrokken; hij sloeg de as er berustend af. Tante Evvie stak haar hoofd door zijn portierraam om harder in zijn oor te kunnen tetteren. Haar adem rook naar zure komkommer.

‘Veldmuizen allemaal de knollenkelder uit! Tommy Neadeau heeft daar bij de Moosuntic-plas herten de huid van de geweien zien strijken, eer de eerste kardinaalvogel gezien was! Gras onder de sneeuw bij het smelten. Groen gras, Meara!’

‘O ja, Evvie?’ antwoordde George, omdat er een of ander antwoord nodig leek. Hij begon hoofdpijn te krijgen.

‘Wat?’

‘O JA, TANTE EVVIE?’ brulde George Meara. Het speeksel liep hem uit de mond.

‘Nou en of!’ bulderde tante Evvie voldaan terug. ‘En ik heb hittebliksem gezien gisteravond laat! Kwaad teken, Meara! Vroege hittebliksem is een kwaad teken! Ze zullen van de hitte doodvallen van de zomer! We krijgen er een kwaai aan!’

‘Ik moet ervandoor, tante Evvie!’ schreeuwde George. ‘Ik heb een expresse voor Stringer Beaulieu!’

Tante Evvie Chalmers wierp het hoofd achterover en schaterde tegen de voorjaarslucht. Ze bleef schateren tot ze er haast in stikte en ze morste nog meer as op haar peignoir. Ze spuwde het laatste stukje peuk uit haar mond en het bleef op de oprit liggen smeulen vlak bij een van haar oudevrouwenschoenen – een schoen als een kachel zo zwart en zo strak als een korset; een onverslijtbare schoen.

‘Heb jij een expresse voor Frenchy Beaulieu? Nou, die zou de naam op zijn eigen grafsteen niet eens kunnen lezen!’

‘Ik moet ervandoor, tante Evvie,’ zei George gejaagd en hij smeed zijn wagen in de eerste versnelling.

‘Frenchy Beaulieu is de grootste sukkel die Onze-Lieve-Heer ooit geschapen heeft!’ brulde tante Evvie, maar ze brulde het tegen de stofwolk van George Meara; hij had kans gezien te ontsnappen.

Ze bleef nog een poosje bij haar brievenbus staan om hem na te kijken. Er was geen persoonlijke post voor haar; die kreeg ze niet zo vaak meer. De meeste mensen die ze gekend had en die konden schrijven, waren inmiddels dood. En haar beurt zou maar al te gauw komen, nam ze aan. De komende zomer bezorgde haar een gevoel van onbehagen, een soort angst. Ze kon praten over muizen in een voorjaarslucht, maar ze kon niet praten over de hitte die ze ergens vlak achter de horizon voelde, ineengedoken als een mager maar sterk beest met schurftige vacht en rode smeulende ogen; ze kon niet praten over haar dromen, die heet en zonder schaduw en dorstig waren; ze kon niet praten over de morgen, als ze zonder reden tranen in haar ogen had, tranen die niet opluchtten, maar in de ogen prikten als zweet in waanzinnige augustushitte.

‘George Meara, je bent een ouwe scheet,’ zei tante Evvie.

Ze begon terug te schuifelen naar haar huis, leunend op haar *Boston Post*-stok, die haar tijdens een plechtigheid op het stadhuis was uitgereikt om geen andere reden dan dat ze kans had gezien zo oud te worden. Geen wonder, dacht ze, dat die stomme krant op de fles is gegaan.

Op haar veranda bleef ze staan en keek op naar de lucht, die nog voorjaarszuiver en pastelzacht was. Ja, maar zij voelde het wel aankomen: dat hete. Dat satanische.

Een jaar voor die zomer, toen de oude Jaguar van Vic Trenton een verontrustend tikkend geluid begon te laten horen ergens in het linkerachterwiel, was het George Meara geweest die hem had aangeraden ermee naar de garage van Joe Camber te gaan, aan de buitenkant van Castle Rock. ‘Hij heeft hier in de buurt zo zijn eigen manier van zakendoen,’ zei George die dag tegen Vic, toen Vic bij zijn brievenbus stond te wachten. ‘Zegt je wat het karwei gaat kosten, voert het karwei uit en berekent je dan wat hij gezegd had dat het zou kosten. Rare manier van zakendoen, toch?’ En hij was wegereden en Vic had zich afgevraagd of de postbode gemeend had wat hij zei, of dat hij Vic slachtoffer had gemaakt van een of andere onbelangrijke Yankee-mop.

Maar hij belde Camber op en op een dag in juli (een heel wat koelere juli dan er een jaar later zou volgen) was hij met Donna en Tad naar Cambers garage gereden. Het was wel een eind weg; tweemaal had Vic moeten stoppen om de weg te vragen. Hij reed het voorerf bij Camber op en het achterwiel tikte erger dan ooit. Tad, toen drie, zat bij Donna Trenton op schoot en lachte tegen haar; een rit in papa’s open auto was altijd een feest voor hem en Donna had het zelf ook best naar haar zin.

Er stond een jongen van acht, negen jaar op het erf; hij sloeg een oude baseball heen en weer met een nog ouder baseballbat. De bal vloog door de lucht, stuitte tegen de zijkant van de schuur, de garage van Camber naar Vic aannam, en rolde helemaal terug.

‘Hi,’ zei de jongen. ‘Bent u meneer Trenton?’

‘Dat klopt,’ zei Vic.

‘Ik zal mijn vader halen,’ zei de jongen en hij rende de schuur in. De Trentons stapten uit en Vic liep naar de achterkant van zijn Jaguar en hurkte bij het pech wiel neer; veel vertrouwen had hij er niet in. Misschien had hij achteraf toch beter kunnen proberen de wagen nog naar Portland te rijden. De situatie hier zag er niet veelbelovend uit; Camber had niet een of ander bord bij zijn zaak.

Donna stoorde hem in zijn gedachten door zenuwachtig zijn naam te roepen. En vlak daarop, ‘O gód, Vic...’

Hij kwam snel overeind en zag een reus van een hond uit de schuur komen. Een dwaas moment vroeg hij zich af of het werkelijk een hond was en niet een vreemde, lelijke soort pony. Maar toen de

hond uit de schemerige schuurruimte in het licht kwam, keek hij in de melancholieke ogen en zag dat het een sint-bernard was.

Donna had impulsief Tad beetgegrepen en zich op de motorkap van de Jaguar teruggetrokken, maar Tad spartelde driftig in haar armen en trachtte op de grond te komen.

‘Wil naar het hondje, mam... wil naar het *hondje!*’

Donna keek doodsbenauwd naar Vic, die de schouders ophaalde, evenmin op zijn gemak. Maar de jongen kwam terug en aaide de hond over de kop, terwijl hij doorliep naar Vic. De hond kwispelde met een staart, die monsterlijk groot was, en Tad begon nog harder te spartelen.

‘Zet hem maar gerust neer, mevrouw,’ zei de jongen beleefd. ‘Cujo houdt van kinderen. Hij zal hem niets doen.’ En tegen Vic zei hij: ‘Mijn vader komt dadelijk. Hij moet even zijn handen wassen.’

‘Prima,’ zei Vic. ‘Wat is dat een knaap van een hond, jongen. Weet je zeker dat hij niets doet?’

‘Nee, hij doet niets,’ zei de jongen nog eens, maar Vic kwam toch naast zijn vrouw staan, terwijl zijn zoon, onwaarschijnlijk klein, naar de hond waggelde. Cujo bleef staan met de kop scheef en de zware borstelige staart ging zachtjes heen en weer.

‘Vic...’ begon Donna.

‘Het gaat wel goed,’ zei Vic en hij dacht: *hoop ik*. De hond leek groot genoeg om Tadder in één hap op te slokken.

Tad bleef een ogenblik staan, kennelijk ook onzeker. Hij en de hond keken elkaar aan.

‘Hondje?’ zei Tad.

‘Cujo,’ zei Cambers zoon en hij kwam naar Tad toe. ‘Hij heet Cujo.’

‘Cujo,’ zei Tad en de hond liep op hem af en begon hem in het gezicht te likken met lange, goedmoedige, kwijlende halen, die Tad aan het giechelen maakten en waaraan hij zich trachtte te onttrekken. Hij kwam bij zijn vader en moeder terug, lachend zoals hij deed als een van hen hem kietelde. Hij deed een stap in hun richting en zijn voeten raakten in elkaar verward. Hij viel en plotseling kwam de hond op hem af, ging over hem heen staan en Vic, die zijn arm om Donna’s middel had, hoorde en voelde zijn vrouw hijgen. Hij wilde toespringen... en bleef staan. Cujo’s tanden had-

den zich in de rug van Tads t-shirt vastgebeten. Hij trok de jongen overeind, even leek Tad wel een jonge kat in de bek van de moederpoes, en zette hem op zijn voeten. Tad draafde naar zijn vader en moeder terug. ‘Lief hondje! Mam, pap, lief hondje!’

Cambers zoon had het allemaal lichtelijk geamuseerd bekeken, met de handen in de zakken van zijn spijkerbroek.

‘Ja, het is een pracht van een hond,’ zei Vic. Hij lachte nu, maar zijn hart klopte nog snel. Een kort ogenblik had hij werkelijk gemeend dat de hond het hoofd van Tad als een lolly zou afbijten. ‘Het is een sint-bernard, Tad,’ zei hij.

‘Sint-bernard!’ riep Tad en hij rende weer naar Cujo, die inmiddels als een kleine soort berg voor de open schuurdeuren zat. ‘Cujo! *Cujooo!*’

Donna verstarde naast Vic. ‘O Vic, denk je niet...’

Maar Tad stond alweer bij Cujo, knuffelde hem eerst uitbundig en begon toen aandachtig zijn snuit te bestuderen. Nu Cujo zat (met een op het grind slaande staart en een roze tong uit de bek), kon Tad de hond bijna in de ogen kijken, als hij op zijn tenen stond.

‘Die twee vermaken zich wel,’ zei Vic.

Tad had nu een van zijn handjes in Cujo’s bek gestoken en keek erin als de kleinste tandarts ter wereld. Dat bezorgde Vic nog eens een angstig moment, maar dadelijk kwam Tad naar hen terughollen. ‘Hondje heeft tanden,’ deelde hij Vic mee.

‘Ja,’ zei Vic, ‘een heleboel tanden.’

Hij wendde zich tot de jongen om hem te vragen hoe hij aan die ongewone naam was gekomen, maar juist kwam Joe Camber de schuur uit, bezig zijn handen af te wrijven aan een dot poetska-toen, zodat hij Vic niet zou besmeuren bij de handdruk.

Het was een plezierige verrassing voor Vic dat Camber precies leek te weten wat hij deed. Hij luisterde aandachtig naar het tikkende geluid, terwijl hij en Vic naar het huis aan de voet van de heuvel reden en weer terug naar Cambers garage.

‘De lager in het wiel is naar de knoppen,’ zei Camber dadelijk. ‘U mag van geluk spreken dat u er niet mee bent blijven staan.’

‘Kunt u het repareren?’ vroeg Vic.

‘O, jazeker. Dat maak ik zo in orde, als u het niet erg vindt een paar uurtjes te wachten.’

‘Dat zal wel gaan, denk ik,’ zei Vic. Hij keek naar Tad en de hond. Tad had de baseball te pakken gekregen waarmee Cambers zoon had gespeeld. Die gooide hij weg zo ver hij kon (wat niet erg ver was) en de sint-bernard van Camber haalde hem gewillig op en bracht hem bij Tad terug. De bal zag er uitgesproken bekwijld uit. ‘Uw hond houdt mijn zoon aangenaam bezig.’

‘Cujo houdt van kinderen,’ zei ook Camber. ‘Wilt u uw wagen de schuur binnenrijden, meneer Trenton?’

De dokter kan u nu ontvangen, dacht Vic; hij lachte vluchtig en reed de Jaguar naar binnen. Het bleek dat het karwei maar anderhalf uur in beslag nam en Cambers prijs was zo redelijk, dat het verrassend was.

En die bewolkte middag holde Tad rond en riep voortdurend de naam van de hond: ‘*Cujo... Cujooo... hier, Cujo...*’ Vlak voor ze wegrede zette de zoon van Camber, die Brett heette, Tad zelfs op Cujo’s rug en hield hem om het middel vast, terwijl Cujo gewillig tweemaal over het grind van het voorerf heen en weer liep. Toen hij Vic passeerde, keek de hond naar hem op... en Vic had kunnen zweren dat het beest lachte.

Drie dagen na het schemerige gesprek tussen George Meara en tante Evvie Chalmers stond een klein meisje, dat precies even oud was als Tad Trenton, op van de ontbijttafel, een ontbijttafel die in de eethoek stond van een keurig huisje te Iowa City in Iowa, en deelde mee: ‘O, mama, ik voel me zo naar. Ik geloof dat ik moet overgeven.’

Haar moeder keek om, niet bijzonder verrast. Twee dagen tevoren was Marcy’s oudere broertje van school naar huis gestuurd met een hevige aanval van buikgriep. Brock was het ergste alweer te boven, maar hij had een ellendig etmaal achter de rug, waarin zijn lichaam driftig aan beide kanten ballast had geloosd.

‘Weet je het zeker, kindje?’ zei Marcy’s moeder.

‘O, ik...’ Marcy kreunde luid en wankelde naar de hal met haar handen tegen haar maag gedrukt. Haar moeder ging haar na, zag Marcy het toilet binnenschieten en dacht: *O jee, daar hebben we het weer. Het mag een wonder heten als ik het niet krijg.*

Ze hoorde de braakgeluiden beginnen en ging ook het toilet bin-

nen, in gedachten al bezig met de verzorging van de patiënt: heldere bouillon of soep, bedrust, de po onder het bed, een paar boeken; Brock moest de draagbare tv maar op haar kamer zetten, als hij thuiskwam uit school en... Ze keek, en al die gedachten werden op slag uit haar hersenen weggevaagd.

De toiletpot waarin haar vierjarige dochter had overgegeven, zat vol bloed; er waren bloedspatten op de witporseleinen rand van de pot; er was bloed op de tegels gespat.

‘O, mama, ik voel me zo naar...’

Haar dochter draaide zich om, en nog een keer en nog een keer. Haar hele mond zat vol bloed, het droop langs haar kin, het bevuilde haar blauwe matrozenjurk, o lieve god, jesus maria, al dat blóéd...

‘Mama...’

En haar dochter deed het nog eens, een golf bloederige troep vloog uit haar mond en spatte overal neer als sinistere regen en toen pakte Marcy’s moeder haar op en rende weg, rende naar de telefoon in de keuken om een ambulance te bellen.

Cujo wist dat hij te oud was om achter konijnen aan te jagen.

Niet dat hij óúd was, zelfs niet voor een hond. Maar met zijn vijf jaren was hij zijn puppy-tijd, toen zelfs een vlinder voldoende was geweest om aan een inspannende jacht te beginnen door de bossen en weilanden achter huis en schuur, toch wel lang en breed te boven. Hij was vijf en als hij een mens was geweest, zou hij zo’n beetje tegen de middelbare leeftijd hebben gelopen.

Maar het was 16 juni en een prachtige vroege morgen met de dauw nog op het gras. De hitte die tante Evvie al aan George Meara had voorspeld, was werkelijk gekomen, het was de heetste eerste helft van juni sedert jaren, en tegen twee uur ’s middags zou Cujo op het stoffige erf (of in de schuur, als de MAN het goedvond, wat wel eens gebeurde als hij dronk en dat deed hij tegenwoordig haast altijd) liggen hijgen in de hete lucht. Maar zover was het nog niet.

En het konijn, groot, bruin en vet, had er geen flauw vermoeden van dat Cujo daar was, daar lag aan de rand van de noordelijke akker, geen twee kilometer van het huis. De wind stond in de verkeerde hoek voor Broer Konijn.

Cujo besloep het konijn, meer voor de sport dan om het vlees. Het konijn zat lekker te knabbelen aan de jonge klaver, die over een maand bruin verschrompeld zou zijn onder de onbarmhartige zon. Als hij de oorspronkelijke afstand tussen hem en het konijn met niet meer dan de helft had bekort, op het moment dat het konijn hem zag en een sprong nam, zou Cujo het met rust hebben gelaten. Maar hij was in feite geen vijftien meter meer van het konijn af, toen de kop en de oren omhoogkwamen. Eerst verroerde het konijn zich in het geheel niet; het was een verstard beeld van een konijn met zwarte glazige ogen, die raar uitpuilden. Toen was het plotseling weg.

Woest blaffend zette Cujo de jacht in. Het konijn was maar klein en Cujo was geweldig groot, maar de káns van de jacht gaf Cujo's poten een portie extra energie. Hij kwam werkelijk zo dicht bij het konijn, dat hij er met zijn poot naar kon slaan. Het konijn schoot opzij. Cujo was minder wendbaar; zijn nagels klauwden zich in de zwarte weidegrond, hij gleed even uit, maar herstelde zich dadelijk weer. Vogels vlogen op bij zijn zware afgebeten blaffen; als een hond kan grinniken, dan grinnikte Cujo op dat moment. Het konijn schoot een andere kant uit en rende dwars over de noordelijke akker weg. Cujo stormde het na, al vermoedend dat dit een wedstrijd was die hij niet zou winnen.

Maar hij deed zijn best en begon het konijn alweer in te halen, toen het in een klein gat op de wand van een flauw glooiende heuvel viel. Het gat was door lang gras overwoekerd en Cujo bedacht zich niet. Hij liet zijn forse pezige lijf zakken tot het een soort harig projectiel was, dat door zijn eigen vaart naar binnen schoot... waar hij ogenblikkelijk bleef steken als een kurk in een fles.

Joe Camber was al zeventien jaar eigenaar van Seven Oaks Farm aan het eind van Town Road nummer 3, maar van dat gat had hij nooit iets geweten. Hij zou het zeker ontdekt hebben, als hij boer van beroep was geweest, maar dat was hij niet. Er stond geen vee in de grote rode schuur; die schuur was zijn garage en autosloperij. Zijn zoon Brett zwierf wel vaak door de velden en bossen achter het huis, maar ook hem was het gat nooit opgevallen, ofschoon hij er meer dan eens bijna zijn voet in had gezet, wat hem op een gebroken enkel had kunnen komen te staan. Op zonnige dagen kon

het gat voor een schaduw doorgaan; op bewolkte dagen was het, overwoekerd door gras, in het geheel niet zichtbaar.

John Mousam, de vorige eigenaar van de boerderij, had van het gat af geweten, maar was niet op het idee gekomen er met Joe Camber over te praten, toen Joe het bedrijf in 1963 had gekocht. Misschien had hij er nog wel voor gewaarschuwd, toen Joe en zijn vrouw Charity in 1970 een zoon kregen, als de oude John toen al niet aan kanker was overleden.

Het was trouwens maar goed dat Brett het gat nooit had ontdekt. Wat is er voor een jongen boeiender dan een gat in de grond en dit gaf toegang tot een kleine natuurlijke kalksteengrot. Die grot ging op het diepste punt tot een meter of zeven onder de grond en een kleine ondernemende jongen had er zich gemakkelijk in kunnen wringen, om naar de bodem te glijden en te merken dat hij er niet meer uit kon komen. Het was kleine dieren wel overkomen in het verleden. De kalkstenen wand van de grot bood een goed glijvlak, maar het was moeilijk er weer tegenop te klimmen en de bodem lag dan ook met botten bezaaid: een marmot, een skunk, een paar gestreepte eekhoorns, een paar grijze eekhoorns en een huiskat. Die kat had Mister Clean geheten. De familie Camber was hem twee jaren tevoren kwijtgeraakt en had aangenomen dat hij overreden was of gewoon weggelopen. Maar hier lag hij, samen met de botjes van de vette veldmuis die hij naar binnen had gejaagd.

Cujo's konijn was helemaal naar de bodem gegleden en gerold en daar zat het nu te trillen, de oren rechtop en de neus vibrerend als een stemvork, terwijl het woeste blaffen van Cujo door de grot schalde. Door de echo klonk het alsof er buiten een hele meute honden stond.

De kleine grot had nu en dan ook vleermuizen aangelokt; niet zoveel, want het was werkelijk maar een kleine grot, maar de ruwe zoldering bood hun wel een volmaakte plaats om ondersteboven te gaan hangen en de lichte dag door te dommelen. Die vleermuizen waren de tweede goede reden waarom Brett geluk had gehad. Dat jaar krioelden de bruine insectenetende vleermuizen, die de kleine grot bewoonden, letterlijk van een bijzonder virulente rabiësoort.

Cujo was met zijn schouder blijven steken. Hij trappelde woest

met zijn achterpoten, zonder dat het iets hielp. Hij had zich kunnen bedenken en zich achterwaarts terugtrekken, maar op dat ogenblik wilde hij nog altijd het konijn hebben. Hij voelde dat het in de val zat en voor het grijpen was. Zijn gezichtsvermogen was niet al te best, zijn grote lijf liet bijna geen licht meer binnenvallen en hij had geen besef van de diepte vlak voor zijn voorpoten. Hij rook vocht, hij rook vleermuisdrek, vers zowel als oud... maar wat het voor-naamste was, hij rook konijn. Zijn maaltje stond klaar.

Zijn blaffen maakte de vleermuizen wakker. Ze werden doodsbenuwd. Er was iets in hun schuilplaats binnengedrongen. Massaal vlogen ze naar de uitgang, piepend. Maar hun sonar registreerde een raadselachtig en verwarrend gegeven: de ingang was er niet meer. Het roofdier lag waar de ingang was geweest.

Ze wenkten en cirkelden in het duister rond, hun vlezige vleugels klapperden als lapjes stof, luiers misschien wel, die aan een drooglijn wapperden in een stevige bries. Onder hen kromp het konijn ineen en wachtte op uitkomst.

Cujo voelde een aantal vleermuizen langs dat derde deel van hem fladderen, dat in het hol had kunnen doordringen en hij werd bang. Hun lucht noch hun geluid stond hem aan; hij moest niets hebben van de vreemde warmte die ze leken uit te stralen. Hij blafte nog harder en hapte naar de dingen, die om zijn kop draaiden en zwenkten. Zijn snauwende kaken sloten zich om een bruinzwarte vleugel. Er kraakten botjes, dunner dan die in een babyhandje. De vleermuis beet van zich af en haalde de huid open van de gevoelige hondenneus; hij bracht een lange bochtige wond toe, die ongeveer de vorm van een vraagteken had. Vlak daarop gleed en rolde de vleermuis langs de kalksteenhelling omlaag, al halfdood. Maar het kwaad was geschied; een beet van een met hondsdolheid besmet dier is het schadelijkst aan de kop, want rabiës is nu eenmaal een ziekte van het centrale zenuwstelsel. En honden, die er gevoeliger voor zijn dan hun baas, de mens, mogen niet eens op volledige immuniteit rekenen na een injectie met het niet meer actieve vaccin dat de dierenartsen hun inspuiten. Cujo had trouwens nooit een injectie tegen hondsdolheid gehad.

Zonder dit te weten, maar wel wetend dat het onzichtbare ding waarin hij gebeten had, slecht en weerzinwekkend gesmaakt had,

vond Cujo dat het sop de kool niet waard was. Door een geweldige ruk met zijn schouders maakte hij zich los uit het gat en veroorzaakte er een kleine aardelawine mee. Hij schudde zich en er vlogen nog meer aarde en stinkende kalksteenkruiden uit zijn pels. Er droop bloed uit zijn neus. Hij ging zitten, hield de kop scheef en stiet een doffe janktoon uit.

De vlermuizen ontruimden hun hol in een kleine bruine wolk, warrelden in verwarring een paar tellen rond in het stralende juni-zonlicht en gingen weer naar binnen om verder te slapen. Ze konden niet denken en het duurde geen vijf minuten of ze waren de blaffende indringer totaal vergeten en sliepen alweer, hangend aan hun takken, met de vleugels om hun ratachtige lijfjes geslagen als omslagdoeken van bejaarde vrouwen.

Cujo draafde weg. Hij schudde zich nog eens. Hij streek machteloos over zijn neus met zijn poot. Het bloed stolde al. Het vormde een korst. Maar hij had nog pijn. Honden hebben een soort schaamtegevoel, dat ver uitgaat boven hun intelligentie en Cujo walgde van zichzelf. Naar huis wilde hij niet. Als hij naar huis ging, zou een lid van zijn drie-eenheid, DE MAN, DE VROUW EN DE JONGEN, zien dat hij niet op zichzelf had kunnen passen. Wie weet zou een van hen hem een ROTHOND noemen. En hij vond zichzelf op dat moment nu juist een ROTHOND.

In plaats van naar huis te gaan, liep Cujo dan ook weg langs de beek, die de afscheiding vormde tussen Cambers land en de grond van Gary Pervier, Cambers naaste buurman.

Hij waadde stroomopwaarts; hij dronk gulzig; hij wentelde zich in het water, trachtend de ellendige smaak uit zijn bek te krijgen, zich van de modder en de waterig-groene stank van de kalksteen te ontdoen, trachtend dat gevoel een ROTHOND te zijn kwijt te raken.

Geleidelijk begon hij zich wat beter te voelen. Hij kwam de beek uit en schudde zich en de rondspattende waterdruppels vormden even een kleurige regenboog in de lucht.

Het ROTHOND-gevoel nam af, de pijn in zijn neus ook. Hij ging op weg naar het huis om te kijken of de JONGEN er misschien was. Hij was gewend geraakt aan de grote gele schoolbus, die de JONGEN elke ochtend kwam halen en die hem halverwege de middag weer afzette, maar de afgelopen week was de schoolbus niet ver-

schenen met zijn gloeiende ogen en zijn gillende lading kinderen. De JONGEN was steeds thuis. Meestal was hij in de schuur, waar hij een of ander deed samen met de MAN. Misschien was de gele schoolbus die dag teruggekomen. Misschien ook niet. Hij zou het wel merken. Hij was het hol en de smerige smaak van de vleermuis al vergeten. Zijn neus deed haast geen pijn meer.

Cujo wrong zich moeiteloos door het hoge gras van de noordelijke weidegrond heen, joeg hier en daar een vogel op, maar nam niet de moeite de jacht in te zetten. Hij had die dag genoeg gejaagd en zijn lichaam wist dat nog wel, al wisten zijn hersenen het niet meer. Hij was een sint-bernard in de kracht van zijn leven, vijf jaar oud, tegen de honderdvijfenzeventig pond lichaamsgewicht en inmiddels was hij op de ochtend van 16 juni 1980 met rabiës besmet.

Zeven dagen later en vijfenveertig kilometer van de Seven Oaks Farm in Castle Rock ontmoetten twee mannen elkaar in een restaurant in Portlands binnenstad. Het heette de Yellow Submarine. De Sub had een ruime keus aan *hero* sandwiches, lange broodjes, gevuld met vlees, kaas en uien, pizza's en Dagwoods in Libanese zakjes op het menu staan. Er hing een bordje boven de toonbank waarop stond te lezen dat men gratis at, als men twee Yellow Subnachtmerries achter elkaar kon opeten; eronder prijkte tussen haakjes de toevoeging ALS U KOTST BETAALT U.

Meestal was er niets wat Vic Trenton liever at dan zo'n *hero* met vlees van de Yellow Sub, maar die dag vreesde hij er alleen maar flink het maagzuur van te krijgen.

'Het lijkt erop dat we aan het kortste eind zullen trekken, is het niet?' zei Vic tegen de andere man, die met een opmerkelijk gebrek aan geestdrift naar zijn Deense ham zat te staren. Die andere man was Roger Breakstone en als die zonder geestdrift naar zijn eten keek, dan moest er een ramp op komst zijn. Roger woog bijna tweehonderdveertig pond en als hij ging zitten, verdwenen zijn knieën onder zijn buik. Donna had eens, toen ze met Vic in bed lag en ze samen de slappe lach hadden, beweerd dat Roger misschien helemaal geen knieën had.

'Het ziet er doodberoerd uit,' gaf Roger toe. 'Het ziet er zo verdomd beroerd uit, Vic, ouwe jongen, dat je het niet zult geloven.'